

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 ft — kr.
Félévre 5 „ — „
Negyedévre 2 „ 50 „
Egy órára 1 „ — „
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond,**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többzárú hirdetések alk. szerint jutányos áron vétetnek fel. Bélyeg-díj minden külön beiktatásért 30 kr.

Debreczen, augusztus 2.

Negyvenhét év óta szent immár ez a nap a magyar előtt, csaknem egy félszázad földrázó viharja száguldott keresztül a világon, aki akkor gyermekifju s hős kalona volt ma támogatásra szoruló agg embert mutat

S mégis, mintha ma lett volna . . . Mi, fiatalok, kiknek apái is csak látták azt a magasztos harczolást, de benne még részt nem vehettek, avagy csak mint önkéntes, szülők tilalma ellenére táborba szállott közkatonák, úgy érezzük, ha azokra az örök emlékü napokra gondolunk, mintha minket is huzna feljűk valami s nem akarjuk belátni, — hogy

Régi időnk elmúlt
Most másképen fordult,
Szomorú a mi sorsunk.

Pedig az, szomorú, negyvenhét esztendeje folyton, ez a nap, amelyen itt Debreczenben eldőlt a magyar szabadságharcz sorsa szomorúvá avatta a magyar életét, előntötte olyan, a szomorúsággal, amelynek terhét még máig sem volt képes teljesen levetkezni.

Haldokló oroszán jelzi városunkban a vészthozó csapásnak emlékét, s helyesen van ez. Oroszlánként harczoltak ők, bátran és hősileg mind addig, míg meg kellett halniok Legyen áldott honvédeinknek szent emlékezete, akik még haldoklásukban is csodákat műveltek.

Akiket pedig meghagyott életben a harcznak s a rákövetkezett félszázadnak pusztító viharja, legyenek előttünk szent példaképek valamennyien, tanítsák meg a mai nemzedéket arra a nagy hazaszeretetre, mely az ő szívüket csodákra lelkesítette fel, hogy legyen e nemzet méltó az új ezredévre, melynek határvéül az elsőnek végső századában titáni küzdelem szent emléke áll, tanítsák meg tisztelni a határvévet, — mely a magyarnak új életet jelent, s tanítsák meg lelkesülni, mindazért, ami őket hevíté egykoron.

Legyenek szent imádkozó helyek az új ezredévben is ez utolsó szabad-

ságharcz csatáinak vérmosta térei, ne feledje el senki semmikor:

»Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt,
Ez melyhez minde a szent nevet
Egy ezredév csatolt.«

S csatolja ma, határán az ezredévek hozzá a másikat hogy az ujak minden fia előtt örök emlék legyen a régi, melynek határvéül minden vidéken egy-egy harci jel fog állni, hogy hirdesse a késő unokáknak: csodás erővel foglalta el e nemzet e hazát s ime egy ezredév határán: »annyi balszerencse közt, oly sok vizsály után« még mindig csodákat művelt, melyeknek bámulatára a Nap is megáll . . .

S álljon meg mindenki az új ezredévben is, amint fülébe cseng e csodás harc lelesítő dalának végakkordja is, forduljon e napon az egész ország Debreczen felé, hol kegyelettel borítják ki a fátyollal borított szentelt lobogót, hogy áldást és békés pihenőt kérjenek az Egek urától a hősök poraira, kik egy félszázad előtt oroszánként harczolva estek el «s holttestükön át zugó paripák száguldának a kivivott diadalra» s gyászba borult addig dicsően ragyogó Napja a magyarnak!

Igy legyen minden s akkor méltó lesz a nemzet, mely él e hazán, az új ezredévre, mely hogy legyen dicsőbb, magasztosabb, mint volt az első, leborulva imádkozott érte a magyarok Istenéhez tegnap a templom árnyában sok száz debreczeni ember a siró oroszán előtt s imádkozták az egész ország, annak minden fia s zugjon az ének szerteszét:

«Hazádnak rendületlenül
Légy híve oh magyar!»

A debreczeni főiskola ifjusága vette kezébe ugy a márcz. 15-iki, mely aug. 2-iki ünnepély rendezését és megtartását s hogy ennek mily lelkiismerettel felelt meg minden egyes alkalommal, azt mindenki tudja, látta. A szabadságszerető s a multat rajongva tisztelő ifjuság kezében kell lenni annak a lobogónak, mely e város polgárait maga alá gyűjti mindannyiszor. valahányszor lelkesedésről, hétköznapiasságtól elűt dologról van szó.

A főiskolai ifjuság lelkét szokatlanul hatalmasan érintette meg az a főemelő ünnep, melyet most a hármás bérez s a zugó négy folyam között az egész világ bámul s mintha egy-egy percze még az idő is megállana kedves hazánk felett, hogy tanuja lehessen annak a lelkesedésnek, mely a királyi trón bihorától a legutolsó kunyhót is betölti melegevel, annak a fénynek, páratlan pompának, melyet minden önzés nélkül csak egyetlen nép képes kifejteni — a magyar.

Gondoltuk, tudtuk már az előkészületekből, hogy olyan ünnepély megtartása célja lebeg az ifjuság előtt, mely emlékezetessé teszi az aug. 2-át még a gyermekek előtt is Debreczenben s hogy mennyi lelkesedést a mily erőt tud teremteni a debreczeni főiskola a magasztos cél kivívására: annak éppen tegnap adta fényes bizonyítékát, melyről tudósítónk a következőket írja:

Az ünnepély előtt.

Már a délelőtti órákban másról sem beszéltek, mint a megtartandó ünnepélyről, mely hogy fényesen, magasztosan sikerüljön, az Isten is akarta s ragyogó napja égő szemére felleget borított, hogy senki se panaszkodhassék a rekkenő melegekről e napon, melyben csatában elesett szabadsághőseinknek kellett lerónunk kegyeletünkett ott künn a regét sutogó honvédtemető csöndes árnyán s az emlékkertben, mely két hely már annyi fenkölt érzelemnek szolgált templomul.

Még három óra sem volt egészen, midőn már a főiskola előtti téren s az emlékkertben multról beszélő, regelő ajkak szavait lehetett hallani s minden perczen hatványozódott az az érzelem, mely, mint ár, csakhamar magasra nőtt s mindenkit magával ragadt.

Fél négykor, a gyülekezés program szerinti órájában már beláthatatlan tömeget s ünnepi érzelmetől ragyogó arcokat láttunk hullámszerűen oly példás csöndben s magatartással, melyre csak Debreczen aug. 2-át ünneplő közönsége képes. Oly lélekemelő látvány volt az öreg honvédek tizenhárom csapata, mely úgy állott ott most is, mintha egykori vezére szavait hallgatta volna, melyek csatára buzdítják az egyenlőség-, testvériség- és függetlenségért!

Egyetlen szó sem hallatszott ajkukról s megilletődve legeltették csaták viharát százszor keresztül nézett, ma már megtört szemüket azon a lelkes tömegen, mely az elesett bajnokokon kívül reájuk is kiterjesztette háliját a csodálkozás kifejezése mellett.

Aztán elkezdődött a zászlók alá való sorakozás s a ki akkor tekintett végig a tömegben, lehetetlen volt nem éreznie, hogy ilyen magasztos ünnepe egyszer-egyszer még alig volt. Mindeki várva az órát, mely megadja a jelt az

szárnyaljon a beszéd, az óda azokhoz, kiknek domboru sirján szebben zöldül a fű s beszédesebb a vándor szellő ajka is . . .

A honvédtemetőig.

Pont négy óraker indult el a kegyeletet lerovandó, lelkes, ünneplő gyülekezet azon az uton, melyen már annyiszor haladt a szabadsághősök Golgotájához.

Valami különös, az eddigiéktől sokban elütő volt már maga a menet is, melyet a járdákról levett kalappal üdvözöltek férfiak és nők, kiknek a körülmény nem engedte meg, hogy a menettel tartanak; de látszott arcukról, hogy gondolatban ők is ott lesznek, hol a nagy tragédia utolsó felvonása magyar hősök vérével festette pirosra a föld rögét.

Annyira gondolatokba merült tömeget ritkán van alkalom láthatni, mint a mely a temető felé hömpölygött.

Máskor szárnyaló dal feledtette el velünk az út hosszát, melyet agg, ifju, férfi és nő egyaránt énekelt — de most a meghatottság ujjai fogva tartották a közönség ajkát — de most egyetlen dal nem zendült föl ajkunkról; de annál szebben fonogattuk gondolataink rózszakoszoruját.

Megelevenült előttünk a sok gyászban és keves örömben eltöltött ezeréves egy-képe nek óriási vászna, s olyan büszkeséggel tölt el mindnyájunk lelke, hogy magyarok vagyunk s az ezeréves ünnep örömei után oly meghatóan tudunk gyászolni is.

Még nem ért a temetőbe sem a gyülekezet s már is oly impozáns képet nyújtott, melyet még eddig hasonló ünnepen sosem láttunk s mikor a temető fele vezető uton vetettünk egy-egy szempillantást a temető felé lekesedő lángja akkor csapott csak föl igazán lelkünkben, látva azt a még nagyobb tömeget, mely már a temető arnyas fái alatt várakozott.

Sem az egész uton, sem a temetőbe kanyarodásnál, hol leginkább lehetne valami töl tartani, nem volt szükség a rendőregre, oly főséges érzelmek mellett a leg-

utolsó ember is annyira példás magaviseletet tanusított, mely bámulatot ébresztett mindenki lelkében s csak azt a hangulatot, melylyel már egész lényünk színültig volt s csak ünnepelni, könyezni kellett, hogy még magasabbra csapjon a lelkesedésnek az a lángja, melyet a debreczeni főiskola kevés, de olyan tagjai szítottak, kiken nem gyöztünk eléggé bámulni, kik semmi fáradságot nem kimélve önték lelküket olyan beszédekbe, melyek ereink minden legkisebb cöppje vérért gyujtva jarták át.

A honvédtemetőben.

A méltán suttogó borongó fák soha sem láttak még annyi embert, mint tegnap délután fél öt óraker. A honvédsírtól a temető kapujáig nem volt egyetlen tapalatnyi hely, melyen kegyeletet lerovandó egyén ne állott volna. A város legelőkelőbbjeitől kezdve minden rangú és rendű embereket lehetett ott látni, kik büszke örömmel hordozták körül tekintetüket s egymásnak másról sem beszéltek, mint azon minden várakozást fölülmuló ünnepélyről, mely már-már kezdetet vette.

Az ácsifjuság alig három hónapos dalegylete nyitotta meg azt a páratlanul sikerült programot a honvédtemetőben, melyet halotti csendben hallgatott végig mindenki s még a szellő is összehuzta szárnyait s a zöldelő lomb addig suttogó ajkát, hogy annál tisztábban emelkedhessék az ég felé Vörösmarty »Szózat«-a, melyet hangjegynélkül énekelt a szép reményekre jogosító ácsifjuság derék dalegylete. A levett kalappal s szívünkben igazi lelkesedéssel végig hallgatott ének után Kossuth 4 jh. lépett az emelvényre s megkezdte emlékebeszédét tartását: »Lesz még e gyszer ünnep a világon!« e szavakkal csapott rövid bevezetés után lelkünkre s ettől kezdve nem volt pillanat, melyben ne éreztük volna tanításának igazságát, s egy röviden, de gyönyörűen levezetett ezeréves bújat, balzsamát.

A temető legkisebb zugát is bejárt, szép csengésű hangja felyton emelkedőre szárnyalt

s midőn Kossuth Lajos titáni munkájának jellemzésére tért, Isten haragjaként dörögött el ajakáról a szabadsághősök vezérének szent neve, melyet a fölgyujtott tömeg dörögve zugott többször utána.

Az ifjui lelkesedéstől áthatott szónoki beszéd a legfásutabb, legközönyösebb szívjét is felolvasztotta s végének minden egyes szava fájó könyeket csalt szemünkbe, melyek lehullottak sorba arra a drága, szent helyre, a szabadsághősök borongó temetőjének minden porszemére, mely a fűvel, fával, virággal talán együtt suttogta apáinknak: . . . s író t o k o n e g y n e m z e t h i s z, r e m é l !

Az e szavakkal végződött, csaknem félóraig tartott, igazi hatást keltett s lapunk mai számában közöljük beszéd után zúgó éjjen jutalmazta a lelkesült szerzőt s szónokot.

A program második pontját a kereskedő ifjak dalegylete töltötte be, mely Huber Károly »Ősei n k e m l é k e« című dalat adta elő oly elevenéggel és lelkesüléssel, mely mindég jellemzője volt a kitűnő karmester vezetése alatt álló dalegyletnek.

Ezután Bagaméry Károly 3 th. állott az emelvényre s szavalt Fél Boldtzsár 3 jh. »A honvédek sirján« című ünnepi ódáját, melyben szabadságharcunk viharát láttuk mintegy megördenis hallani véltük a riadó hangjait, mely 47 évvel ezelőtt harciba állította már pihenő hőseinket. A messze elhatott csengő hanggal elszavalt költeménynek minden versszakát lelkes éljenzés követte s szerzőjének is kijutott a hatalmas éljénekből.

A temetőben tartott ünnepély 7-ik pontja Zimay »Millenniumi induló«-ja volt, — melyet a munkás-dalegylet énekelt el s csak úgy ragyogott a dalárda s a közönség arca az édes örömtől, hogy oly kitűnően sikerült ünnepélyen vehetett részt s rohatta le haláját, kegyeletét, mint a tegnapi, mely n él le l e k e s ü l t e b b, é r z e l m e k e t

A „DEBRECZEN“ TÁRCZÁJA.

A honvédek sirján. *)

Irta: Fél Boldtzsár.

Ebredjétek föl édes álmatokból
Elő halottak, holt felistenek,
Riadjatok fel hívó szózatunkhoz:
Látjátok-e e lelkes ünnepet,
Halljátok-e szívünk hogyan dobog!
Emléktek-e az, alvó bajnokok!

Körétek gyülve gyenge lelkünk szárnya
Átszáll csodás csatáitok során,
És fénybe, vérvő gyászba megfürödve
A porba hull itt sirotok porán:
Zendül-e bennünk oly dicső vihar
Csatáz-e még oly ércerű magyar?!

Hah! elrabolni tőlünk mindenünket,
A sárba gyurni minden szent jogunk!
Szentségtörő tört szurni nyilt szívünkbe
Igába törni meg szabad honunk,
Reánk nyomul a vészes fürgeleg:
Az eskütipró lazadó sereg.

*) Szavaltta a debreczeni honvédtemetőben 1896. aug 2-án: Bagaméry Károly 3. th

S a lázadó tűz mindenütt kigyullad,
Koldus, kinek kenyerét s hazát adánk,
Sok gyáva, gyöngé faj, kit számtalanszor
Saját vérünk árán oltalmazánk:
Mint öldöklő vizár köröskörül
Ez árva, védtelen hazára dül.

De szétmorajlik fürgeteg zajában
A harcra hívás véres szózata,
Lelket s erőt lehell az árva népbe
Kossuth Lajos trónrengető szava:
Honért, szabadságért csatára fel!
Csatára, győzni, — halni, hogyha kell!

Te büszke faj, ki egykor harci szárnyon
Keresztültörtél százezer hadat
Ki vészviharként szállva uj hazádba
Nagy nemzetekre vertel rabvasat,
Ki egy világrészt megrementél,
Remegve állsz tensirod szélínel.

Te büszke faj, te Árpád büszke népe
Szabadság fölkezt régi bajnoka
Tekints, tekints kardforgató karodra:
Sebet marjon reá a láncz foga!
Riadj magyar! riadj csatára fel!
Csatára, győzünk — s meghalunk, ha kell!

S a lángoló és gyujtó szó nyomára
Ezernyi kard villan ki szertesztét,

Honvédnak áll be ifju, agg és gyermek
Hogy harciba vesse karját, életét.
Halált viharzik döngő fegyverünk,
Czikázó kardjuk sirtás mindenütt.

S megtörve sajj az ellen áradatja,
Tört roncsa rut futásba vet reményt,
A diadal istenét a honvéd karja
Kardjához lánczoló rab-szolgaként,
Sztézuzva-szörva a pribékesapat
S vérrel borítva bár, hazánk szabad!

De szemfedő borul a büszke fényre
Felhők mögött az Úr készíti el:
Nagy vagy, dicső, erős a győzelemben,
Dicső vagy-e magyar, ha bukni kell!!
S mely lánczravert nemzetverő vihart
Nem meghajolt, — kettétörött a kard.

Kettétörött a kard, egy sir az ország
Honvéhadunk a sir ölebe hull,
Alig marad, ki ámuló utódnak
Regélne majd szabadság harcizrul,
De él dicsősegték s ragyogni fog
A mig a magyarban ősi vér buzog!!

Im itten is, hová ünnepre gyültünk
Óh hány magyar vitéz a sirba száll;

keltőbb a honvédek ajkai
után mondva — nem volt
még sohasem!

A honvédtemetőből az emlékkertig.

A mint véget értek a dalok, énekek és szónoklatok, melyek a legmerészebb kívánságnak is minden tekintetben eleget tettek, könyvei egyrészt ott hagyva, megindult a menet a város felé éppen olyan rendben és esőnddel, mint a mely kivonulását jellenőzte.

Az emlékkertben.

Midőn a honvédtemetőből visszaért menet csatlakozott az emlékkertben várakozó tömeghez, oly impozáns közönség kerekedett, mely méltó volt ezer éves és tegnapi ünnepünkhöz egyaránt.

Az ünnepely legszebb, legmegragadóbb mozzanatai ott folytak le a közönség alig-alig várva, hogy G a á l K o s s u t h d a l-ára gyujson a városi dalárda, mely befejezett művészetével mindenkit elragadott s könyveket esalt a dalárdát hallgató közönség szeméből.

A dalárda megbatottságot ébresztett „Kossuth-dal”-a után S z a b ó Antal 3 th. lépett a nagytemplom lépcső-terére s elszavalta K o v á c s y Kálmán, fiatal költő tehetséget ragyogtató „A magyarok Istenéhez” című himnuszát oly remek hanghordozással, mely mindenkit lebilincsel s nem maradtak egyetlen ember lelkének hurjai sem érintetlenül. Az eszmékben gazdag, kitűnő technikájú himnus, mely belső munkatársunk tollából eredt s melyet lapunk szombati számában közöltünk — valósággal frappirozta a hallgatóságot, mely a vérforrasztó Kossuth versszakok után az önként kitörő „Éljenek”-ekkel adott kifejezést meghatottságának.

A fiatal poétát lelkesen éljenezte a tömeg, ki sápadtan állott a meghatottságtól. Az egész ünnepélyt a városi dalárda Hymnusa zárta be, mely szintén a magyarok Istenéhez emelkedett.

Nem fáj nekik vérző sebhelyük patakja
Honért, hazáért édes a halál;
De égő kin mará holt szivetek:
Magyar szabadság tünt le véletek.

Ébredjete, mi édes holtjaink ti,
Ébredjete, tekintetek körül
Szabad hazatok, népetek virágoz
S uj évezerek hajnalán örül
Riadjatok, örüljete velünk
Legyen dicsőbb, büszkébb nagy ünnepünk.

De nem, — álmodjatok tovább a sirban
Dicsőség álmatok, pihenjete
Sirhalmatok fölött virrasztva szállong
Mit ránk hagyátok: honszerelmetek
Ebből tápláld, kiseded magyar, szived
S hazám, a másik ezredév tied!!!

Gyászolni jöttünk, buukat elzokogni
És gyászoló köny szemünkbe nem ragyog
Panaszló szóra nem szakad fel ajkunk
A pir-ütötte seb alig sajog
Szívünk nem gyászol, alvó bajnokok
Csodál, imád s ha kell: követni fog.

Emlébeszéd.*)

— Irta: **Kiss Pál** 4 jh. —

Magyarországnak, mint szabad hazának boldog ünnepéről álmodt az elnyomott kor szak lánglelkű költője, mikor felkiáltott: »Le-z még egyszer ünnep a világon!»

A költő büszke jóslata beteljesült s lett még egyszer ünnep a világon!

Az 1896-ik esztendőben világra szóló ünnepet ül a magyar nemzet. Megdobbant a magyar föld ebben az esztendőben, hangra nyitá a harangok nyelvét; máragyült e honnak minden gyermeke, hogy a magyarok Istene előtt leborulva hálát adjon a multért és segítségét kérje a jövőre!

Nagy határhoz értünk. Egy ezeréves multnak határkövéhez ért el a magyar nemzet!

Magyarország állami lételének egy ezred-évet ünnepli ez esztendőben!

Ezer esztendeje annak, hogy vitéz őseink harcrai kiáltásaitól visszahangoztak a Kárpátok berecái; ezer esztendeje, — hogy a Tisza, Duna táján győzelmi sort ült a magyar nemzet!

Ezer esztendő nagy idő egy nemzet életében is. Hiába fogatjuk a világtörténelem lapjait, nem találunk népre a mely állami létét egy ezredéven át fenntudta volna tartani. Ezer éves multjával páratlanul áll a magyar nemzet! Voltak nagyobb hatalmasabb nemzetek, mint a magyar nemzet s ezer év multán rólok csak mult idők krónikája re gölhetett.

Ezer esztendő óta, milyen sokszor változott meg Európa ábrázata is. Ha ma egyik helyre beköltözött egy nép, — holnap helyén már más nemzet ütötte fel új tanyáját s az előbbi nyomtalanul tünt el a népek nagy oceánjában.

És a magyar nemzet, bár néha-néha megfogyatkozva s ha ereje lankadóban volt is: azután újra teljes erővel állott talpra s mint sziget a hullámzó tenger közepében, ezer éven át egy helyen, ezen a földön itt megtudott állani! Hej pedig igazán — kicsiny sziget vagyunk tenger közepében! Ezer esztendő óta érezzük a romlásunkra törő hullámok vát csapkodásait! Így volt ez ezer év óta mindig s ki tudja meddig lesz ez így!

A magyarok istenének határtalan jósága mellett a magyar nemzetben rejlő valami különös, hatalmas erő kellett ahhoz, — hogy Magyarország ma ezer éves fennállását ünneplheti!

Itt áll a magyar csupa idegen népelemek közé ékeelve Európa közepén. Akármerre nézünk a kerek viágon, — nincs a magyarok rokona, nincsen jó barátja s — ellenség van elég!

Ha látjuk az országunkat körül lakó szláv, germán és latin elemek tömegeit; ha látjuk, hogy azok nagy többsége mint agyarkodik a magyar nemzetre a kiirtásunkra minden percen készek lennének: lehetetlen, hogy fel ne kiáltsonk: »Isten csodája, hogy még áll hazánk!»

Áll és egy eltöltött ezerév határánál büszkőn remélni tud, hogy állni fog még ezredévekig!

Mintha e pillanatban ezeréves történelmünk jeleneteit sorra megelevenülnének; — mintha látnók nemzetalkotó s nemzetfenntartó őseink dicső alakjait; mintha hallanók őket beszélni ezeréves multról; buról, szenvedésről s — fényről, dicsőségről! S szavaik után feldobog a szívünk s érezzük mi is azt az erőt a mely azt eredményezte, hogy »annyi vész vihar között oly sok viszály után él nemzet e hazán» s ezeréves ünnepünkön ellenségeink is e csodálat érzetével állnak meg előttünk s a műveltebb világ a tisztelet s rokonszenv hangján beszél ma mi rólunk!

Itt visszapillantást vet szónok az ezeréves multra, azán így folytatja:

A hon egen csak jelen századunk máso-

*) Elmondta szerző az aug. 2-iki gyászünnepélyen a honvédtemetőben.

dik s különösen harmadik és negyedik évtizedében kezdett új hajnal derengeni.

Ekkor dörgött végig egy hatalmas, egy hatalmas, egy isteni hang a magyar hazán. Elküldötte Isten hozzánk a szabadság legdicsőbb apostolt, hogy megmentője, szabadítója legyen a magyar nemzetnek. Megszólalt a legnagyobb magyar hazafi, hogy lelkének erejével, varázsajkának magával ragadó hatalmával felébressze háromszáz éves álmából az eltespedt magyart; megszólalt, hogy annak nevében, annak segélyével visszakövetelje a magyarnak elrabolt jogait, szabadságát, hozza szabaddá, függetlenné tegye imádott hazáját

Megszólalt **Kossuth Lajos!**

Ő volt az a férfiú, a kinél jobban nem szerette hazáját senki sem; s a kinél többet senki sem tett még a szabadságért!

Hangja elhatott az ország minden kis zugába s a magyar nép áldó imája mint Messiást üdvözölte K o s s u t h Lajos!

A rideg paloták megrájkódtak s a kunyhókba új, üde élet árja kezdett ömleni. — A pokol hatalmasa megrettenve Kossuthnak a magyar nemzetre gyakorolt csodás hatásától, kezdte bevonni sötét seregét. A magyar nemzet sorra visszakapta elvesztett jogait s a szabadság új életre kelve ujjongva csókdosta a magyar honfiak boldogságtól sugárzó orcáját.

Egyenlőség! Testvériség! Szabadság! e szentháromság büszkén újra éledt s minden honfi imája e szentháromságban olvadt össze!

Boldog lett a magyar újra, hazája szabad, független ország!

És ezt mind K o s s u t h Lajos tette!

Büszke magyar nép! akármiként bánjék a sors veled, Kossuth Lajos nevét soha el ne feledd! . . .

Az 1848-iki zavartalan öröme a magyar nemzetnek nem tartott sokáig! A megpróbáltatások legiszonyubb napjai csak ezután következtek.

A bécsi kamarilla, a melynél pokolibb, a tko-sabb intézményt nem ismer a világtörténelem s a mely nem egyéb, mint a fekete pokolnak a földre telepített egy szörnyű csapata. — a mely legnagyobb kedvét a honmartyujainak vére hullásában leli s melynek arab-bilincsek csörgése adja a legkedvesebb zenét: ez a szörnyesereg megirigyelte a magyar nemzet boldogságát is. — Háromszáz évig tartotta mártorkanokon a kezét s most elvesztett hatalma fájt fekete lelkének!

Rázudítá a magyarra bérencz táborát, újra meg kellett vivnunk az élet-halál harczt!

Mint vészkiáltás hangzott végig újra K o s s u t h szózata: »A haza veszélyben van!»

A magyarnak nagy Istene szenderegni látszott, mert a vad pokol toborzotta össze mindenféle fajzatát s jött tort ülni az emberi és isteni jog és igazság felett.

S a magyar nemzet Kossuth szavára talpra állott s ezzel megkezdődött a világ legtisztább önvédelmi harcza, a magyar szabadságharc.

Vérbe akarták fojtani szabadságharcunkat, nemzetünket! — A magyar nemzet szent lelkesedéssel védte szabadságát, drága hazáját.

Talpra állott e haza minden fia; nem volt akkor öreg, nem volt akkor gyermek; az öregek kifáradt tagjai fiatal izmokat nyertek, szívükben ifjui láng lobogott fel; a gyermek már — ha kardot bírhatta — mosolygva állott csatasorba! Karddal az oldalán s a sza-

badsáért szent lelkesedéssel szívében szállott a harcra minden magyar ember.

Es folyt a nagy tragédia tovább.

Arként zúdult az ellenség, maroknyi volt hozzá képest a magyar sereg és — győzött a magyar mindenfelé.

A hitszegő, gyáva ellenség, miután már kiverlük kezéből gögös fegyverét: észak hor dait zudította ránk!

De a magyar, a mint nem bizta el magát a mult idők fényében, nem esett kétségbe a megpróbáltatások legiszonyubb napjaiban sem!

Minden körülmények közt megmaradt a a magyar nemzetben az az erő, a melylyel bármí vészöl, veszedelemből újra talpra állhatott!

Ez az az erő, mely ezer évig fenntartott bennünket s ez az az erő, a mely — ha ki nem vész belőlünk — fenn fogja tartani a magyart ezredevekig!

Ez az az erő: a szabadság szerelme s az ősök emlékének tiszteletével összefonrott rajongó hazaszeretet!

Ez az emberi szív egy külön rekeszében lángoló szent erő tette a magyart mindig harciassá, vitézzé; ez az erő bátorította, lelkesítette mindig a magyar hazafit arra, hogy — ha kellett, szabadságáért, hazájáért vérét s életét adta oda!

Ez az erő állta talpra a háromszáz évig tartó szomorú időkben Bocskay, Bethlen és a Rákóczyak dicső seregeit s győzelmök által nem hagyta örökre elveszni a magyar nemzet hazáját s szabadságát!

Ez az erő teremté 1848—49-iki szabadságharcunk felisteneit is s a tulnyomó ellenel szemben ez vitte őket győzelemlő győzelemre!

Hiába volt! Hiába volt a hőök titán küzdelme, hiába voltak az egész világot bámulatba ejtő csodás győzelmek!!

A magyar nemzetnek, a melyet az ellenség millió fegyvere meg nem törhetett, árulással megejtve kellett lebuknia a saját vére, magyar ember által megásott sirba!

A magyarok nagy Istene előtt számoljon te téért, a ki elárulta akkor ezt a nemzetet!

Az 1849-ik év aug. 13-ika után mi történt: mindenki tudja.

Sajgó fájdalom tolul a magyar lekére, ha azokra az időkre visszagondol.

Keserves, nyomasztó, vad éjszaka borult a magyar hazára. A borzasztó éjben csak a rabbilincsek csörgései hallatszottak s rémitő hangjukhoz a vértanuk halálhörgései szolgáltatták az irtóztató harmóniát. A gyászfödét az ártatlanul meggyilkolt dicső honfiak vére festette piroslóvá!

Es a sok piros vér nem hullott hiába; felszökelt az ég s az égen töle piros hajnal támadt. Az éjszakára eljött a hajnal: ismét megvirradott a magyar hazára!

Hiába volt az ellen gögös, gyáva bosszúja, a letiport magyar szabadság újra kitört a koporsóból, mert újra élni kellett!

Es él a magyar ma, mert él szabadsága!

Ti, ez akáczos domb alatt nyugvó szent őseink, kik ott voltatok a nagy tragedián, kik lelkesedétek szent hevében a magyar hazáért és szabadságért életötök adtátok oda: újra eljöttök hozzátok, hogy sirotokon lerójjuk a honfi kegyeletnek édes adóját, dicsőségekről zengünk éneket.

Sirotokon szerte susogó szellő hangjában, szivetek fölött nőtt füvek sejtelmes sziszegésében beszélgettek nekünk.

Beszéljétek csodás regékről, a melyek megtörténtek a mik a világot csodálatba ejték. Mondjátok el nekünk, hogy megérthessük, mennyire kell szeretni a hazát, hogy kell tudni azért — ha kell — meghalni is!

Tanítsatok, tanítsatok meg minket arra is, hogy a ki ide jön közzénk, találja itt a vitézségnek és a hazaszeretnek azt a csodálatos apotheosisát, a mely bátorságot s lelkesedést önt a leggyávabb ember szívében is!

Nektek itt aluvó dicső hőök nektek köszönhetjük, hogy él a magyar ma s hogy ez esztendőben egy eltöltött ezerévet büszkén ünnepeihetii!

Sziveteket a szabadság és hazaszeretet szent lángja hevítette; szabadságért, hazáért harcolni kellett esemetek!

Elbuktatok, de szellemeteknek nem árt hatott a sir! Kitört az abból is s ma is él közöttünk!

S mi el-elzarándokolunk ide is hozzátok példátokból erőt meríteni, hogy szellemetekhez mi is hívek lehessünk!

Szellemetek mintha körül fogna, az édes örömtől megittasul lelkünk s csodálva áldjuk szent emléteket; szívünk ből kitörve a jkunkra tolul az eskü, hogy a szabadság hoz, hazához — a mint is egykoron — mi is halálig hívek leszünk!

Megtartva a esküt, nem felejtve soha: sirotokon egy nemzet hiszreméll!

Ujdonságok.

* **Közigazgatási bizottsági ülés a vármegyén.** Folyó hó 11-én kedden d. e. 11 órakor közigazgatási bizottsági ülés lesz a vármegyeházán, melyre ma küldték szét a mbghívókat.

* **Óriási viharok.** Szombaton este Budapest, utána pedig az ország keletibb részeiben nagy viharok voltak. Az éjszaka folyamán Debreczenbe is elérkezett s azóta hűvösebb a levegő. A mult héten azonban Európa nyugati részeiben — ha lehet — talán még nagyobb viharok voltak, mint a hét végén Magyarországon megjelent — Mint dr. Nagy Zsigmond ur, lapunk felelős szerkesztője velünk privát levélben tudatja, Párisban a mult vasárnap, jul. 26-án oly óriási vihar volt, hogy a Jardin des Plantes-ben iszonyu pusztítást vitt véghez, fákat csavart ki tövestől, feltorgatta az embereket, megbontotta a háztetőket és a közlekedést mindenütt megzavarta!

* **Katonai felülvizsválat.** Ma délelőtt 9 órakor tartották meg a katonai felülvizsválatot, melyre jelentkeztek: Jász—Nagy-Kun—Szolnokmegye tiszai alsó járásából 1, a kit elbocsátottak; Karczagról 2, mindkettőt bevették, a budapesti 12. honvédegyalozredtől 1, a kit elbocsátottak és a helybeli 3. honvédegyalozredtől 2, kik közül egyet elbocsátottak, egyet bevettek.

* **Vasárnapi verekedések.** E régi nóta mindig új, ha ünnep, jön és a bor folyheví a pruszlik és a dolmány, kijön hüvelyből kard, szurony, brutalitás leszen a vig idillből mit annyi küzdés fáradság után el elképzelt magának mindenki, a ki mulatni kezd vasárnap délután. A tegnap sem maradt hátrányba más alatt, oly nap lévén, mint bármí sok ilyen, mely a naptár veres betűivel tündöklék minden vizsgáló elé. Bucsumulatság volt a czirkuszos bódé előtt nagyban hemzsegtének, legény, fehérszép, ifju és öreg, gyalog, huszár együt civilizabagázssal mind-mind kiállott s lármázott sokat. Másut is volt efféle izgalom ez épen a nevezetes dolog, hogy minden helyütt borkimérő házban nem fértek el, ugy gondolkoztanak civil s katona egy fedél alatt. Ime, mi hirt beszél zokogva párjával is a sajtóiroda. Hadur nemes vitézi hajbakap-tak részint egymással vagy ha nem volt társ a közelben, a kire szemét rávetni érdemes lehet: civilizabagás lenézését követve kardját használja minden katona. Egyik esetben im Stefan U g a r s z k i, akit lakóul vall a

méntelep, a Hatvan-utcán bormérésbe tért. Az ott lévő és békés czivisek hangos szavától megijedtenek. Volt is neveltség, bosszuság ugyancsak. Ugarszki köztitex im kardjához kap s vagdalkozik, felöklel minden utjában állót, ugy hogy a korcsmáros rendőrért kiált. A rendőr szépen megjelenve ott, elvette kardját a vitéznek — Ime ekképen zárul az ének: A más eset már ily egyszerű. Schifff János helybeli egészségügyi csapatokba besoztott közkatoná egy pár társával duhajkodott a Miklós-uccza végén levő bőrvásárléren, miközben Schifffnek leesett a sapkája. Holt részeg volt ugyan, hanem mégis észrevette váfamiképen fehgított agyvele takarójának hányát s belekötött egy békés társaságba, — kik közül aztán Oláh János asztalossegéddel dulakodni kezdtek. A rendőrök választották szét őket s a közben megtalált sapka, melynek gombját duakodás közben letapották, az előbbi esetben corpus delictiként szereplő hüvelyetlen karddal együtt a II. ker. kapitányság asztalára került.

* **Halálozás.** Bánatos szívvel jelentik Simón Kálmán és neje Csáty Juliánna Margitka leányuk 13 éves korában történt elhunytát. Temetése leend 1896 augusztus hó 4-kén délután 3 órakor nagy-péterfia 954-ik háztól.

* **Dalestély.** A debreczeni munkás dalegylet szombati dalestélye minden tekintetben pompásan sikerült. A megjelent közönség szép száma bizonyoságot tesz arról, hogy a szorgalom és előhaladás ma is méltánylásra talál; de nem fukarkodott az elismeréssel a debreczeni dalárda sem, melynek majdnem fele megjelent Steinacher és Krasznai urak vezetése alatt. Az egyes számok előadását kitüntető tapssal és éljenzéssel jutalmazta a halás hallgatóság. Különösen ki kell emelnünk a műsorból Gaál »Nemzeti fohász«-át és Rieger »Bucus«-ját, melyek szabatos, precziz kivitele általános tetszésre talált. Ilyen kedvező előjelek után itélve, azt hisszük, hogy az országos dalár-ünnepélyen is ki fogja vivni a dalegylet az elismerést. A megjelent hölgyek névsorával azért nem szolgálhatunk, mert nem szeretnénk nehezteletet venni magunkra, ha egy-két virág vélellenül kimaradt volna a bokrétaból. Csak annyit jegyezzünk meg meg, hogy Kiss Béla zenéje mellett a reggeli órákig járta a fiatalság a ropogós csárdást, a négyeseket körülbelül 80 pár tánczolta.

* **A díjnokok mozgalma.** A díjnokok debreczeni mozgalma ügyében ma érkezett meg D a r v a y Rezső Budapesti orsz. díjnok egylet elnöke Debreczenben — ki az Angol Királynőbe szállott és délután ma a városháza tanács termébe a díjnokok nyugdíj ügyében értekezletet tart — minél számosabban jelenjenek meg délután 6 órakor, este bankett lesz az Angol Királynő szállóban.

* **Az alsó-szabolcsi tiszai ármentesítő társulat.** Az alsó-szabolcsi-tiszai ármentesítő társulat tegnap rövid lélegzetű közgyűlést tartott saját helyiségében Desselffy Aurél gróf valóságos belső titkos tanácsos elnöklete alatt. A népes közgyűlés szép és lelkes tüntetést rögtönzött elnöke mellett abból az alkalomból, hogy Ó Felsége a király kegye valóságos belső titkos tanácsosi méltóságra emelte. Ábrahám László t. főügyész Debreczen város képviselője tolmácsolta lendületes, meleg hangú beszédében azt a nagy örömet amely a társulat minden tagját, összes érdekeltjét eltölti a fejedelmi kitüntetés hírére. E legmagasabb kegy fényéből egy sugár rávetődik a társulatra is, amely büszkeségének tartja hogy gazdasági életünk egyik legkiválóbb vezérő alakját tisztelheti az elnöki széken. Viharos éljenzés zugott; fel a hévvel elmondott üdvözlő beszédre, a melyet az elnök Desselffy Aurél gróf megköszönvén, — hozzáfogott a közgyűlés a rövid napi-rend letárgyalásához. A műszaki egyéni ártérfejlész-

tés jogerőre emelkedésére vonatkozólag a fel-
számlálás tárgyára tett területeket az öltős
bizottságok újból tárgyalták s ez ügyben új
határozatokat hoztak, amelyek szerint a
szóban forgó területeket (Debreczen város, a
debreczeni kollégium, a Semsey hitbizomány,
debreczeni kisbirtokosok, báró Vay Béla,
b-ujvárosi kisbirtokosok, báró Vay Béla,
nánási, nagyiváni gazdaközönség stb. birtokai)
az árterben mind meghagyta; csupán a
h-szoboszlói árterből rendelt 526 holdat
kihagytni. E határozatokat a közgyűlés kihir-
dette és tudomásul vette. Azok az érdekeltek,
akik nem nyugosznak bele, 30 nap alatt fel-
számlásait beadhatják. Második tárgya
volt a közgyűlésnek az a földmivelésügyi mi-
nisteri leirat, a melyben a t. dobi partvéd-
műveletek létesítéséhez megajánlott összegből
3600 frtot folyósított.

* „Árok is van, gödör is van...“
dalolják a dedó-utcai lakosok, kik közül
többen méltatlankodnak a lapokban, hogy az
ő kiváló speciális tulajdonukat, a hatalmas,
nyílt árkuat be nem tömeti, vagy legalább
is ki nem tisztítja a városi előjáróság. Pe-
dig hát akkor hova hordaná az elhullott
czirnosokat és ház-örzöket a környéke lakos-
sága, ha ezt a diszruhák és más effélék nyil-
vános antiquáriumot ellúntetnék a föld színé-
ről? A dedó-utcai lakosok többsége azonban
óvakodik attól, hogy Debreczen e kiváló neve-
zetessége megszűnjék, már híres jó illata
kedveért sem.

* **Megszöktetett család.** Nem minden
napi eset mulattatja most, a debreczeni kül-
terület népet. Egy n é p s z e r ü vendég-
lőből, a melynek soha nem volt szüksége cégérre
mert szép asszony mért benne jó bort, a leg-
jobb törzsvendégek egyike, egy feleséges bérko-
csis, megszöktette a korcsmáros feleségét és négy
gyermekét, kik közül a legnagyobbik nyolcz éves
a fiakeres Don Juan mar régóta járt ebbe a
korcsmába és sokféleképpen kellemeteskedett
a csinos asszonnyának. De a jámbor férj, a
hogy egy élelmes korcsmárhoz illik, szemet
hunyt ez apró ajándékokra, még arra is, hogy
a mulatos vendég sűrűn incselkedett a me-
nyecskével. Még testvér-poharat is ivott vele,
sőt hogy jobban magához linczolja, ujszülött
fiuk keresztelőjére komának is meghívta. A
szemfényvesztő asszony ugyan kissé tiltako-
zott az ellen és mást akart komának. Pedig
hát a rossz nyelvek azt is beszélik, hogy a
bérkocsis-koma, a jó törzsvendég tulajdonké-
pen a vendéglős p é n z é n mulatozott.
Mikor pedig meghalt a legkisebb gyermek, egy
szép éjszaka, míg a vendéglős vidéken járt,
megszökött az egész család a bérkocsissal. Az
asztalon talált levél nyitotta fel a boldogtalan
férj szemét. Az asszony azt írta benne, hogy
ne várja vissza, mert ő soha nem néz többé
feléje. A körültekintő szökevények utraivalóval
is bőven ellátták magukat. A menyecske fér-
jének 600 frtos takarékpénztári könyvecskéjét
váltotta be, a bérkocsis pedig kocsiját, lovát
tette pénzzé. Az eset érdekességét növeli,
hogy a hűtelen asszonyt ez lőtt tizenkét évvel
a korcsmáros is, a ki szegény, de csinos
czivis legény volt, megszöktette szülei háztól,
egy ő r e g becsületes zsidó vendéglőstől.
Ugy keltek össze, a szőlők akarata ellen, hogy
a leány kikeresztelkedett. A férj köröztette a
szökevényeket, de nem az asszonyért, hanem
a négy gyerekért, meg hatszáz forintjáért. A
körözésnek meg is volt a kellő eredménye,
mert a mai délelőtti folyamán előkerítette két
mezőrendőr a szökevényeket s a Kossuth-ut-
cai vásáros publikum óriási hahotái mellett
átadta a rendőrfőkapitányságnak.

* **A bejelentési hivatal ügyforgalma.**
Szombathy János rendőri bejelentési hivatali
rendőrfogalmazó összeállítván a bejelentési
hivatal július havi ügyforgalmáról szóló kím-
tatást, adjuk ebből a következőket: Közgazda-
sági ügy érkezett 188, kihágási ügy érkezett
22, összesen 210. Cselédkönyv kiadatott 46,
igazolási jegy kiadatott 11, ideiglenes igazol-
vány kiadatott 20, bejelentési lap érkezett
8588, lakás közlés adatott 2450.

* **Eljegyzés.** Grossmann Emma kisasz-
szonyt Debreczenből eljegyezte Aczél Béla ur
Nagyváradról.

* **Nyilvános nyugtázás.** A »Debreczeni
Munkás Dalegyet« f. hó 1-én tartott dalestélye
alkalmából felülfizettek: Halasz Izidor 2 frtot,
Elek János 30 krt, Ormós Imre 50 krt, Ko-
vacs Elemér 1 frtot, Ormós Gábor 1 frtot,
melyért is hálás köszönetét nyilváníja az
Elnökség.

* **Helyreigazítás.** Lapunk szombati szá-
mában közöltük a népünnepély elszámolásáról
szóló kimutatást, melynek második tételéből ez
a sor „és az ünnepély napján három kötés-
lacz fuvarozása“ tévedésből kimaradt.

* **Bucusi** Mindazon barátsímnak, jó-
ösmerőseimnek, kiktől Debreczenből való el-
távozásom alkalmából személyesen bucsut nem
vehettem, ez uton mondom szívélyes „Isten
hzzád-ot. Tartsanak meg továbbra is jó-
emlékőkben, valamint én sem szünök meg
írántuk mindég a legjobb emlékekkel viseltetni.
Nagyvárad, aug. 3. L ó r i n c z Henrik.

* **A legújabb és legszebb látnivaló**
Debreczenben ma lesz és mindenestre, hogy
ez nem lehet máshol, mint Sz. Dávid István
»mileniumi« nyári kerthelyiségében, a hol a
»Magyar Daltársulat« Angelotti V. igazgatása
alatt még igen nagy pártfogás mellett és na-
ponta mulatatóbb és változatosabb műsorral
játsszik. — A társulat megérdemli azt a nagy
pártfogást, a melyben a közönség részesíti, —
mert igazán olesón jut ahhoz az élvezethez, a
melyben ott részesül.

Az igazgató ma ismét egy újabb
láttnivalósággal kedveskedik az ő
közönségének — a mikor bemutatja az a l v ó
f a k i r t, a mely világsoda Pesten is óriási
feltűnést keltett és most alkalmunk lesz ne-
künk is azt — mint bohózatot — meglátni
Angelotti Mariska ügyes összeállításában. Ma
este tehát igen érdekesnek ígérkezik a műsor
és remélhetőleg sokan lesznek, a kik kíván-
csiságból is elmennek megnézni a debreczeni
f a k i r t. Együttal az est érdekességét
növeli az is, hogy Angelotti Maris-
kának is ma lesz a j u t a l o m j á t é k a,
a ki a közönségnek elkényeztetett kedvence.
Együttal ma lépnek fel először az ujonnan
szerződött duettisták Rezső és Robert urak,
valamint az összes tagok egészen új műsorral.

Táviratok,

A néppárt kudarca.

B u d a p e s t, aug. 3. A »Debr.«
er. táv. Szécsényben, Nógrádmegye egyik
községében tegnap nagy előkészületek között
szabadelvi és ultramontán népgyűlések volt-
tak. Mindkét fél megmozgatott minden követ,
hogy lefőzze a másikat. A szabadelviük gyű-
lésén a kormánypárt és a függetlenségi párt
emberei közösen vettek részt, a melyen ki-
mondták, hogy a néppártnak népbolondító ter-
vei ellen közösen felveszik a küzdelmet. — A
nevezetes indítványt B ö l ö n y Ő d ö n kor-
mánpárti képviselő tette meg.

Délután a piacon A p p o n y i Géza
gr. elnöklete alatt néppárti gyűlést akartak
tartani. A szabadelviük azonban a délelőtti
gyűlés óta folyton abuzogáltak a néppártot,
ugy hogy a piacon óriási tömeg gyűlt össze
a gyűlés idejére s már a kezdetén s olyan
kiabálással fogadták a grófot, hogy a gyűlést
megtartani nem lehetett sőt az izgatottság oly
fokon hágott, hogy a szolgabíró csendőrség-
gel oszlatta szét a tömeget, melyből 3 embert
le is tartóztattak.

Jegyzők kongresszusa.

Budapest, aug. 3. (A »Debr.« ered. táv.)

A jegyzők kongresszusa ma kezdődött az ün-
nepélyke csarnokában, mely küldöttséget me-
nesztett P e r c z e l belügyminiszterért, a
kit megérkeztek óriási éljenzessel fogadtak.
K u n c z e Imre elnök üdvözlő szavai után
a miniszter megköszönte a védnökséget, majd
ráutal a nemzet ünnepére, melyben együtt
érez az egész ország és királya (hosszas él-
jenzés) Illik a jegyzőkhöz, hogy méltóan
ünnepeljenek mert az ő mai állásukat az te-
remtette meg, hogy apáink a rendi alkot-
mányról önként lemondtak a modern parla-
menti k o r m á n y f o r m a javára.

Mi is n a g y r e f o r m (?) e l ő t t
á l l u n k, melyet csak a jövő országgyűlés
fog ugyan megvalósítani, de hiszi, hogy sike-
resen. Kéri a jegyzők támogatását, hogy a
közérdek mellett a jegyzők érdekeit is meg-
óvhassa. Tanácskozásuk kezdetén kiáltak
mindnyájan: »É l j e n a k i r á l y ! «
(Zajos éljenzés). Ezután megkezdtek a tanács-
kozásokat.

Merénylet Stambulov sirja ellen.

Budapest, aug. 3. (A Debr. ered. táv.)

Sofiából távirják: **Stambulov sirja ellen a
mult éjjel dinamitmerénylet történt,
mely a keresztet és kerítést elpusztította
azonban a koporsó érintetlen maradt.**

Vasuti baleset.

B u d a p e s t, aug. 3. S z e g e d-
ről távirják: Szombaton délután a Buda-
pestről jövő g y o r s v o n a t Kis-
szálláson, Szabadka előtt rossz váltoállítás mi-
att egy raktar-sinpárra futott és egy teherkocsit
meg egy parasztszekeret lovasról összezuzott.
Emberben nem történt kár.

Meleg napokban.

— Budapesti levél. —

Augusztus 1.

Az emberek többnyire haragudni szoktak
ezekre a kutyácskáról nevezett meleg napokra
én azonban, bármennyi gáncs és lenézés érjen
érte — szeretem őket.

Nem anyagi szempontokból ugyan, de
más okok miatt, melyek alkalmasak arra, hogy
lelkünknek más idősakokban talán megingott
egyensúlyát helyreállítsák.

Mert míg a hideg keveset ment, legfel-
jebb azt, ha a megfagyott készülő ember fát
lop — hát addig a melegre mindent rá lehet
fogni és 20—30 fokig emelkedő hőségben me-
legséget lehet találni mindenre.

Először is arra, hogy ne dolgozzék az
ember. Mert míg más idősakban, mi az em-
beriség munkásabb része, mélyseges megvetés-
sel nézzük le a munkátlanság fertőjébe sülve-
dőket, addig most nagy megnyugváunkra
szolgol, ha másoktól is halljuk, hogy nem tud-
nak dolgozni.

Oh ez nagy gyönyörűség! Az ember dé-
delgető biztatással beszél saját becses énjéhez:

— Ne fejl fiaszkám! Ne csak te vagy
lusta. Más se dolgozik! Ne busulj, majd meg-
jön a te kedved is az ősszel együtt!

Es őszig azután vidáman henyl és sö-
rözik át ember!

Mert ez a második bűn, mely mentségét
szintén a nyárban hordja.

Délelőtti sörözések és éjjeli mulatozások
után, mikor az üres tárcza kinyitása közben
a lelkiismeret beszélni kezd, hirtelenében azzal
hallgattatjuk el:

— Eh nyár van! Nem lehet okosabbat
csinálni, mint lehűteni magunkat. Más is ezt
csinálja!

S egész nyugodtan iszik az ember tovább,
mintha kiválóképen azért teremtetők volna,

hogy a szeszes italokat és savanyúvizeket fogyasztszuk.

A harmadik nagy előnyük a meleg napoknak: a szerelem könnyebbége. Ne tessék kinevetni, úgy van, holott az ellenkezőjét hiszik az emberek.

És a magyarázata egész egyszerű. A szerelem is bűn, minden bűn anyja a lustaság, már pedig nyáron leglustább mindenki és így legszerelmesebb. Jóformán nem is gondolunk másra a mulatozáson és pihenésen kívül, mint perczben inni a nyár divatja: a vékony, szinte áttetsző ruhaszövetek, a kivágott blúzok, a mesztelen nyakak és a hosszú yvette keztyűs karok, melyek egy-egy szép asszonynál vagy szép leánynál olyan ingerlően domborodnak ki a selyemkeztyű vékony szövege alatt.

Persze, hogy sok nyári szerelem nem ismeri túl a nyarat, őszre legfeljebb a száraz virágok maradnak és csomó level, melyek jó szolgálatot tesznek, mikor először kell befűteni a kályhában.

Csodás nagy előnye még azután a nyárnak, hogy a szenzációk, ha megesnek is, nem érdekelnek senkit sem. Ez olyan jó az, ha a mások dolga nem izgatja az embert. Mert tévedés azt hinni, hogy az „Otthon” újságíró-kompanián kívül másokat is érdekelnek most az újságok. Legfeljebb egy-egy bus nyaralót, a ki abban a reményben, hogy jól fogja magát érezni, halálra unatkozik a szentlegenetelepi vagy Isten tudja hová való nyaralótelepen. Ez talán olvassa a nyár szenzációit és érdeklődik Affendakisz corsa, a pécsi katasztrófa, a vásárosarnok tüze és más egyebek, amelyekkel különben ez a nyár még bőven szolgál az előbbiekhöz képest, amikor csak a lekaszált emberfejek és a fümei czápák szerepeltek ilyenkor az újdonsági rovatokban.

A mostani nyár nyújt elég érdekeset, de nem érdekel az talán senkit, mert ilyenkor a legnagyobb szenzáció egy jó eső, mely lehűti a levegőt. S ez rendszeren be is szokott következni, valahányszor csak a városligeti szinkörben Feld új darabot adat.

A városligeti premiérek biztos közönsége az eső, mely rendszerint ott kopog a bőde tetején, mihelyt megkezdik az első felvonást.

Persze ennek a szenzációnak nem örül Feld direktor, de annál jobban örvend neki minden más.

Különben ezt már egyedüli üdítő szenzációját nemcsak Feldnek lehet köszönni kizárólag, mert a nyár hevére írott újságzikkek szintén alkalmasak eme hatás előidézésére. Példákat lehet idézni, hogy valahányszor valamelyik újság tárca írója vagy karczója megzengi a meleg nyarat, másnapra már csak úgy zuhog az eső.

Mai levelünkötől is ezt reméljük, még pedig fokozott mértékben, úgy hogy legalább egy hétig fog zuhogni.

Julius.

Földmives-katonák szabadságolása

A hadügyminiszter rendelete

Debreczen, augusztus 3.

A három évre katonának befogott földmives és gazda-fiúk sorsa úgy látszik, kezdi érdekelni az intéző köröket is. A hadügyminiszter egy rendelete jut ma nyilvánosságra, amely szerint az időelőtti tartós szabadságolás kedvezményében ezen kívül azok a földmives és gazda-katonák fognak részesülni, akik földmives- vagy vinczellér-iskolákban, vagy szaktanfolyamokban tanultak, vagy akarnak tanulni. Bizonyos dolog, hogy ez is kedvezmény és mi közönnyel fogadunk minden intézkedések, amely a katonákat némiképpen eredeti hivatásuknak is átengedi; de az is bizonyos, hogy ez a kedvezmény igen kevés, igen kicsiny a magyar közvélemény régi kívánságához képest: tudniillik az aratás, a mezei munka idején szabad-árgolják minden évben a földmives-katonák egy részét. Ez a fontos és ez a kívánatos dolog, hasznosságát és célszerűségét régóta beláthaták volna már a hadügyi körök

A hadügyminiszter rendelete különben a következőket tartalmazza:

A hadügyminiszter a magyar földmivészügyi miniszter megkeresésére legutóbb oly határozatot hozott, amely szerint az időelőtti tartós szabadságolás kedvezményében mindama földmiveléssel foglalkozó gazda fiukat részesíti, akik földmives, vagy vinczellér-iskolákban, valamint szaktanfolyamokon tanultak, vagy tanulni akarnak.

A miniszter rendelete szerint a kedvezmény kiterjed azokra a földmives-fiúkra is, akik a földmives és vinczellér-iskolákat már végeztek és nem mennek haza gazdálkodni, de azok is részesülnek e kedvezményben, akik az iskolákat még nem végezték el, hanem besoroztatások előtt vagy tényleges szolgálatuk alatt vetetik föl magukat.

Hasonló elbáns alá esnek azok a földmivesek, gazdafiúk, cselédek gazdasági munkások is, akik szaktanfolyamot végeztek, vagy besoroztatásuk előtt vagy tényleges szolgálatuk tartamán szaktanfolyamokra magukat fölvetetik.

Minden esetre az a legelőnyösebb a katonasághoz kerülő földmivesekre nézve, ha az említett iskolákat vagy tanfolyamokat besoroztatásuk előtt végzik el, mert ezekben az iskolákban sok olyan dolgot is tanulnak, melyek a katonaságnál a kiképzést megkönnyítik; erre ezért kell nagy figyelemmel lenni, mert csakis azon katonák bocsáthatók tartós időelőtti szabadságra, akik katonailag kellőképp ki vannak képezve.

Aldjon meg az Isten.

Elválk a levél, őszel a fájától,
Nekem is válnom kell, a kedves rózsámtól.
Búcsúkor szívemet elfogja a bánat...
— Édes kis angyalom, meghalok utánad!

Soha sem szerettem mégis boldog voltam,
Mikor fehér ruhád, meg-megpillantottam,
Mikor megláthattam, hősziű orcádat...
— Édes kis angyalom meghalok utánad!

Aldjon meg az Isten, hogyha elfeledsz is,
Aldjon meg az Isten, hogyha mást szeretsz is,
S légy boldog, mint én, ha álmaimban látlak.
— Édes kis angyalom, meghalok utánad!

Aldja meg az Isten sötét kék szemedet,
A mivel megvertél örökre engemet,
Alja meg a hol vagy, azt a várost, hazát...
— Édes kis angyalom, meghalok utánad!

Aldja meg az Isten azt a kis szivedet,
A melyik engemet sohasem szeretett.
Teljesítse neked minden édes vágyad...
— Én pedig haljak meg, ha jaks meg utánad!

Jampu.

Urak és cselédek.

— Válasz Geöcze Sarolta tárczaezikére. —

Irta: Egy fiatal asszony.

Nem hagyhatom szó nélkül azt a tárczát, melyet Geöcze Sarolta írt „Urak és cselédek” czímmel.

Valóban kíváncsi vagyok: e boldog hölgy mily háztartási viszonyban van, hogy a mai cselédeket oly kevéssé ismeri.

Mert az utóbbi tárczáján minden férjnek megessét a szíve (az én férjemnek is) Minket, asszonyokat valóságos szörnyetegnek festett, míg a cselédeket megadó mártiroknak.

Pedig sajnos, egészen másképp áll a dolog. Szegény asszonyok — mennyit dolgoznak, fáradoznak, elnyelnek a cselédektől, a kik néha még a hazi békét is megzavarják.

Abban igaz van Geöcze Saroltának, hogy csakis az asszonyok okai annak, hogy ennyire elromlottak a cselédek. De nem ám a szigorúságuk miatt, hanem igenis a sok éidzés és jószág miatt. Most a cseléd mellett mosónőt, vasalónőt tartanak, de még mángolni sem akar egyedül a cseléd. Szenet, fat nem akar a pinczéből felhordani, ha pedig vele vé-

geztetik, itt van viczéné a kivel suttymban fölfordatja, de jutalmul el is látja titkon szénnel, fával a gazdája pinczéből.

Hajmeresztő dolog végig hullgatni egy cseléd fölvetését. Első sorban mily nagy bért kér s aztán hogy alkudozik a teendőik miatt!

Egy ismerősöm szobaleányt fogadott fel a ki kijelentette, hogy cipőt, ruhát nem tisztít. Az urnő pedig erre bejárónőt fogadott, a ki ezt helyette elvégezte.

Szerintem jobban tette volna ez a hölgy, ha a leányt kint tartotta volna s ha ez a szobalány még vagy két házban így járt volna, hiszem, hogy már a negyedik házban nem mert volna ezzel előállni. Ez az eset is bizonyítja, mennyire rontják az asszonyok a cselédeket — jószágukkal.

Ámbár csak ötéves asszony vagyok s csak egy kis lánykám van; ennél fogva nincsen sok saját tapasztalatom, de ismerem a mások tapasztalatait is. Így például megengedik sok helyett, hogy a cseléd mialatt a család még vacsorál, agyat bontson, mindent bekészítsen, azután eltűnjék s csak úgy kapuzárskor mutatkozzék megint. Az asszony nem keresi, nem szól neki ezért senki, tudják, hogy a szeretőjével szokott esténként az utcán sétálgatni. Ez alatt ha valami tennivaló akad, az asszony szívesen helyettesíti. Ha valaki ezekre figyelmezteti az asszonyt, ez a válasza; kérem, valamit muszáj elnézni.

Más cseléd még kényelmesebben teszi; föl hívja esténként a legényt a konyhába, vagy a cselédszobába s csak úgy kapunyitáskor küldi el. Persze ezt is elnézik nekik az asszonyok.

Mennyi bosszúságot okoz az, a mikor a cselédet reggel elküldjük utzásárolni: nem a piacra, hanem csak az utcára a boltba. — Ilyenkor egy fél óráig ké-zülődik, míg elindul, vissza pedig addig nem jön, míg nem gondolja, hogy addig már a nagyszáza egy szobát litakarított helyette. Valahára megérkezik, akkor meg kísül, hogy noha oly sokáig elmaradt, egy-két dolgot el is felejtett hozni. Valamit el kell nézni, vélik ilyenkor az asszonyok s inkább agyondolgozzák magukat és magukba fojják a haragot, sem mint rendretá-itsák a cselédet, mivel tudják a választ: vagy felmond ilyenkor a leány, vagy gorombáskodik, hogy ő nem tud röplüni stb.

Ha csak a tized részét akarnám felsorolni a cselédek ismert dolgainak, — azt hiszem, egy hétig kellene erről a thémáról írnom.

Most hamarosan áttértek azokra a cselédekre, a kikről Geöcze nagysága tulajdonképpen beszélt. Ezek a tudatlan fiatal leányok, kik először jönnek a városba. Nekem volt ilyen leányom hét hónapig. Megtanítottam mindenre, a mit a háztartásban szükséges tudni: igaz, hajlama és akarata volt mindent megtanulni, sőt még szép és hasznos kézimunkára is oktattam. A mivel a kis leányomnak kedveskedtünk, abban ő is részesült; elvittük továbbá minden nap séálni, a mi bizony na onkint néhány hatosba került, de mi szívesen tettük. Hanem ha néha-néha nélküle mentük el, pl. látogatóba, olyankor lógatta már az orrát.

A cseléd ugyanis nem vette kitüntetésnek, ha elvittük a színházba vagy a kiállításba, hanem jóvot formált hozzá. S hónapokint egy-két frt kárt is tett az edényekben, a mit természetesen béréből nem vontam le. Még sem lehetett őt arra bírni, hogy ragaszkodó, lelkiismeretes legyen velünk szemben. Ezek a fiatal leányok csak addig maradnak egy házban, míg tanultak valamit, azután inkább máshol értékesítik a tanultakat.

Melyik asszony ne ismerné azt a furfangot, mily módon hagyják el a gazdájukat, ezek a fiatal kiképezetett leányok. Ha pl. el-sején van az ugynevezett hónapja, már utoljában délbe nem eszik a leány s ha ilyenkor az urnője nyájasan kérdi, hogy mi a baja, zokogába tör ki.

Alig tud szóhoz jutni, hogy bizony hirt kapott hazulról (legtöbb esetben véletlenül egy földijével találkozott) az édesanyja halá-

los beteg. — azért kénytelen felmondani, hogy a két heti felmondási idő után haza siessen.

En persze tudtam, hogy mit jelent, ha az édes anyja megvárja haldoklásával épp a felmondási időt; sőt két hétig szándékozik baldokolni, míg a leánya haza jöhet. Megnyugtattam, hogy letelik a fél hónapja, elmehet. (Mert sohasem tartok vissza cselédek, a ki el akar tölem menni.) E kijelentés után a leány meggyugszik, az anyját nem is említi többé. Ez a leggyakoribb mód, hogy mennek el a cselédek, — kik több ideig laktak egy családnál, — s röstelnek felmondani igaz ok nélkül.

Meg arról akarok szólni, a mit Geöcze Sarolta oly megindítóan ecsetel, hogy az asszonyok mind megfizetik a cselédekkel az általuk eltört edényeket. Tudtommal nagyon kevés asszony van, a ki azt teszi s ha igen, az oka az, hogy a cseléd (bármennyire inti az asszony), ha asztalt bont, a tálczán egész hegyet alkot a finom edényből s míg kiér a konyhába, két-három darab edény lepotyog. S egyáltalán vigyázatlan és könnyelmű a mi cselédségünk.

Nem tudom elképzelni, miért nincs a cselédségben egy kis szívósság, egy kis lelkiismeret? (kivéven ezer közül egyet) hiszen a világon legjobb dolguk van. Sem lakásról, sem ellátásról nem kell gondoskodni, van jó fizetésük, a miből még félre is tehetnek valamiket; aztán nincsen ház, hol néha-néha ne kedveskednének egy kis ajándékkal. S mind ezért csak azt várjuk, hogy a dolgát rendesen végezze. Ha e. y kicsit ragaszkodnék a gazdájához, igenis otthont alkothatna magának.

De a cselédek nem akarnak otthont. — Minden ember, minden munkás megdolgozik a fizetéséért, csak a cselédek az egyedüli ingyenebélők, a kik csak nagy fizetést s finom kosztot követelnek, de kevés munkát vállalnak, s azt sem végzik rendesen. És ez a viszony évről-évre rosszabb lesz. Kikötés van rá, hogy ma holnap az a szomorú cseléd-mizéria esz náunk is, mint Angliában.

A cselédkérdést pedig nem fogja megoldani sem a törvényhozás, sem a rendőrség, sem semmiféle egyesület, hanem igenis megfogják oldani okos, rendes, jóra való asszonyaink, a kik a cselédeknek pontos fizetést, jó, rendes ellátást adnak, de viszont rendes jó munkát is követelnek tőlük.

Asszonyainknak erre kell törekedniök, s nem minden rosszaságot a cselédeknek elnézni.

Közgazdaság

Ingatlanok forgalma.

- A debreczeni kir. törvényszék telekkönyvi osztályánál. —
1. Ercsey Kálmán és neje veszik Szolnoki Juliánna Brenna Jánosnéól ennek a debreczeni 1523. 5259 és bányi 115 sztkvkben foglalt ingatlanát 6300 frtért.
 2. Jógor Sára veszi Szabó Józsefől ennek a 6013. sztkvkben foglalt ingatlanát ajándékozás címén 200 frtért.
 3. Csoba István és neje veszik Bancsi Jánostól ennek 3087 sz. a. házat 1250 frtért.
 4. Péntek László és neje veszik Karsai Péter és uejétől ezeknek 70. sz. a. házukat 1900 frtért.
 5. Vékony Zsuzsánna Faragó Andrásné veszi Tolvaj Ferenc és nejétől ezeknek újosztású szántóföldjüket 600 frtért.
 6. Komlóssy Mihály és neje veszik, özv. Károlyi Jánosné szül. Takács Máriaól ugyis mint kiskoru gyermekei gyámjától ezeknek 213. sz. a. házukat 2200 frtért.
 7. Molnár Mihály és neje veszik, Csáthy Györgytől ennek 1633 sz. a. házat 3400 frtért.
 8. Földesi József és neje veszik Fekete Istvántól ennek csapó-kerti szőlőjét 1000 frtért.
 9. Szücs János és neje veszik Földi Sándor és uejétől ezeknek varga-kerti szőlőjüket 700 frtért.

Budapesti gabonatözsde

aug. 31.

A készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők

Bursa	kilós	Ar 100 klg.	kilós	Ar 100 klg.
Bánsági ó	75	—	76	—
» »	77	6.40	6.50	78
» »	79	6.55	6.65	80
Tiszavidéki ó	75	—	76	—
» »	77	6.45	6.55	78
» »	79	6.65	6.70	80
Pesvidéki ó	75	—	76	—
» »	77	6.45	6.50	78
» »	79	6.60	6.65	80
Fehérmegyei ó	75	—	76	—
» »	77	6.4	6.50	78
» »	79	6.55	6.65	80
Bácskai ó	75	—	76	—
» »	77	6.50	6.60	78
» »	79	6.65	6.75	80
Észak magy	75	—	76	—
» »	77	—	78	—
» »	79	—	80	—

	Min. hekt.-ben	Ar kilógram.
Rozs elsőrendű uj	70—72	5.35 5.40
» másodrendű »	—	5.30 5.35
Árpa takarmánynak »	60—62	4.45 4.70
» égetni való »	62—64	0.00 0.00
» serfözdei — »	64—66	6.20 6.50
Zab — » uj	39—41	6.10 6.50
Tengeri bánsági — uj	—	3.75 3.80
» más nemű — »	—	3.60 3.70
» — » — »	—	0—0
Repce bánsági — »	—	9.50 10.10

Kőbányai sertés-piacz.

aug. 31.

Hizott sertés árak: 1. Magyar első rendű Öreg nehéz (páronként —400 kilon felüli sulyban —45 krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 kilon sulyban) — krig. 3. Fialat nehéz (páronként 320 kilon felüli sulyban) 46—47 krig. 4. Fialat közép (páronként 251—320 klg.— sulyban 48—49 krig. 5. Fialat könnyű (páronként 250 kilon terjedő sulyban — 46—47 krig. II. Magyar szedett: Nehéz (páronként 280 kilon felüli sulyban) 45 krtól 46 krig. Közép (páronként 220 — 280 kilon terjedő sulyban) 44 45 krig. Könnyű (páronként 220 kilon terjedő sulyban 43—44 krig. Szerbiai 9. Nehéz (páronként 200 kilon felüli sulyban) 48—49 krig. 10. Közép (páronként 200—260 kgr. sulyban) 45—46 krig. 11. Könnyű (páronként. 220 kilon terjedő sulyban 44—45 krig. Serlés létszám 1896 évi júli hó 29-ik napján volt készletben 7248 drb. 1896. július hó 30. napján felhajtattott — drb. 1896 július 30. napján elszállított 132 drb. 1896. évi augusztus hó 1-ik napjára maradt 7116 A hizottsertés üzletirányzata változatlan.

CSARNOK

Hullámok közt.

Regény két kötetben.

Irtá: CSENGEY GUSZTÁV.

Második kötet. 129

A végszámadás.

(Folytatás.)

A villámvezér tudott harcolni, mint a sivatag croszlóna, melynek ordítása már megszűröl izen harcot ellenségének, de tudott harcolni úgy is, mint a bokrok kigyója, mely csuszva-mászva közeledik s úgy veti magát zsákmányára s tekerődzik körül rajta.

Farkas előre lopódzott a bokrok közt, aztán rohanó állásban várta a bukdaéolva közeledő ellenséget.

A kozák megállt, fölmagasodott s széttekintvén fejét vakarta, mintha nem tetszenék neki, hogy az a vízmeder olyan száraz, aztán egyet morogva a vízmosás lejtője felé fordult, hogy kimásszék az árokból.

Farkas lebecsátotta karjait. — No neked talán szent Miklós sugalta, hogy távozzál! gondolta magában, s szinte jól esett neki, hogy Berta közelében nem kell viaskodni.

De ime a kozák a lejtő fele magaslatáról még egyszer letekint, aztán megáll:

— Hoho! — mondá a bokorra mutatva — hisz ott viz van!
Mi volt az?

Berta vállairól lecsuszott a nagy kendő s fehér ingválla átesillogott a bokor lombjain. Azt nézte a kozák víznek. Lement újra és egyenesen a bokornak tartott . . .

Farkas mint a kigyó csuszott eléje, akkor egy ugrással ráveté magát és mind a két kezével torkon ragadta. A kozák a váratlan támadásra hanyatt bukott és Farkast is magával rántotta, ez annyit eredményezett számára, hogy a támadó rögtön meg nem fojtotta; Farkas szorító markai kissé megtágtak a kozák torkán, mit ez védelemre használt fel.

Most iszonyu tusa keletkezett. A kozák az életöszton kétségbeesésével vergődött fojtogatója alatt, s igyekezett letépni nyakáról a szorító kezeket legalább annyira, hogy segítségért kiálthasson; de Farkas is jól tudta, hogy ettől függ minden; hogy a kozák ellenállási erejét egy pillanatra lankadóvá tegye, egyszerre egész erővel rátérdelt gyomrára . . . az iszonyu nyomás következtében a kozák önkénytelenül elereszté Farkas ujjait, melyeket előbb nyakáról lefejteti erőlködött . . . ebben a pillanatban Farkas összeszedte minden erejét és egyet szorított a kozák torkán . . . Csak egyet rándult az és — halva volt . . .

— Na, jösz-e már? hangzott a part felől a másik kozák hívó szava.

Farkas lihegett, melle el volt fuladva, tagjain égő tüzeesség futkosott végig a nagy erőlködéstől . . . Ha az a kozák most lejön a mederbe, annak ugyan könnyű munkája lesz.

— Meg ne mozduljatok, suttogott Bertához — akár mit tesztek, itt maradjatok.

A leány egész testében reszkett, de a fiu nem félt, ő csak azt látta, hogy birkóztak és hogy Farkas bácsi győztesen kelt föl, a többi ő nem értette, ragyogó areczsal sugta oda Farkasnak:

— Farkas bácsi, a másik kozákat is!

Azt bizony! azzal is végezni kell . . .

Farkas pillanatra megállt a holttest fölé, . . . Elővegye-e annak pisztolyát s rá lövön a másikra? . . . A lövés nagy zajt csinál; ki tudja, honnan, több kozák bukkanhat elő, vagy nem találja el jól egy lövésre . . . keze most reszket . . . Mindkét esetben el vannak veszve.

De nem azért volt ő a villámvezér, hogy a veszedelem idején föl ne találja magát. Farkast épen a szokta leleményessé tenni.

Hirtelen fejébe nyomta a nagy bozontos prémű kozáksüveget, lehuzta a holt kozák köpenyforma felöltőjét, magára ölté, kardját ismét felesatolta, aztán neki indult a part oldalnak.

A másik kozák épen akkor ugratott a vízmosás széléhez.

— No, jösz már? Mi az ördögöt csináltál oda lenn ilyen sokáig? . . . Már majd elaludtam . . . Van-e víz?

— Nincs: dörmögött az álkozák, aztán el kezdett oroszul káromkodni nagy rekedten. És mivel hogy egyre káromkodott és pedig vastag dörmögő hangon, a kozák nem ismerte fel az idegen hangot, társa rossz kedvét annak tulajdonította, hogy nem talált vizet, tehát gyanulatlant adta át a ló kantárszárát.

(Folyt köv)

VASUTI MENETREND.

1896. május hó 1-től.

(Egységes vasuti zóna-idő szerint.)

Debreczenből indul.

Budapest-Nagyvár d felé személyvonat	reggel 4 ó
Budapest-felé gyorsvonat	reggel 8 ó. 40 p.
Budapest-Nagyvár d felé	délután 12 ó. 36 p.
	este 10 ó. 31 p.
P-Ladány-Nagyvár d felé ¹⁾	délután 3 ó. 48 p.
	minden kedden déli 12 ó.
Csak P-Ladányig vegyes vonat.	este 8 ó. 15 p.
Szatmár-M.-Sziget felé	délután 4 ó. 07 p.
Szatmár-M.-Sziget felé	este 8 ó. — p.
	éjjel 3 ó. 05 p.
Csak Szatmárig	reggel 5 ó. 30 p.
Miskolcz-Kassa felé ²⁾	reggel 8 ó. 25 p.
Miskolcz-Kassa felé ³⁾	este 8 ó. 05 p.
Szerencs-S.-A.-U.—Kassa felé d. u.	4 ó. 02 p.

